

se vredno pridružuje istega pisatelja »Nemanji« in »Lazarju«, s katerima vred kaže naj-sijajnejšo dōbo srbske zgodovine, dōbo Nemaničev. Patrijotska tendencija in umetniška dovršenost, dobro igranje, lepa scenerija in bogate oprave, vse to je do cela zadovoljilo in uprav navdušilo občinstvo. — Omenjamo še, da je rojakinja naša gospodičina *Nirginoza* predstavljala carevno Angelijo.

Nova ruska opera. P. Čajkovskega „Pikovaja dama“, kateri je prijatelj umetnikov M. Čajkovskij napisal libreto po Puškinovi povesti, pela se je z velikim uspehom prvič v peterburškem Marijinskem gledališči dné 7. grudna meseca m. l. Libreto so vložene nekatere pesmi Batjuškove, Žukovskega in Riljeva.

Listnica. — Ljuboslav. »Pri luni ljubáv si prisegla,

S poljubom potrdila jo« —

res, taka prisega drži na veke! — Pošiljatelju sonetnega venca »Materno srce«: Requiem aeternam dona eis, Domine! — Miser.

»Nedolžni pevaj, ljubi slavček, pevaj,

Milo pesem tvoja naj doní!

Počivaj, na grobu mi sedevaj!

Ko z drugimi deva ljubljena se veselí.«

Zgōdi se, ako že nečete drugače! — Frigidus. O tisti poeziji, katera se Vam baje razcvita v duši, zapazili nismo v poslanih šestih pesmih ničesar. — Zvonimir. Takim poskušam naš list nima prostora. — Andrejev. Takisto. — Brinjevski.

»Spolnile bodo se željé,

Da bova prav lep par, (sic!)

Sedaj pa le do njé,

Od tod pa pred oltar« —

čestitamo Vam prav od srca! — O družih pesmih molčimo. — Vekoslav. Mojega — sladkega; vesel — trpél; vživati — spremljati; cerkvice — deklica; smeje se — vrneš se — i. t. d., i. t. d. — to menda vender niso rime! Kakó sodimo vsebino sámo, tega Vam niti ne povemo. — S. O.

»Prilepljen jezik je . . . solzé očesa

Ti pričajo, da res mi je hudo« —

gotovo, nam tudi, zlasti ko nam napósled celó kažete srčno rano svojo. — T. G. (»Na razvalinah«); Potočin; J. V. (»Živa mirta«; »Meu srce vroče bije«); M. (»Poslanica«); Izeslav; A. G. (»Devinskemu gradu«); —v—; Srpoš: Nerabno. —

Poslednje čase opažamo, da nam zlasti od mlajših pesnikov naših dohaja obilo sonetov, časih celó — sonetnih vencev. Ta povodenj malone žuga preplaviti vsa uredniška predala naša, in zató mislimo, da je res že skrajno potrebno izpregovoriti v obče nekoliko besed o sonetu, ker ne utegnemo vsakogar posebe opozarjati na brezštevilne hibe v tej vrsti liriškega pesništva. Mladim pesnikom našim je že dovōlj, ako v potu svojega obraza napišejo štirinajst peterostopnih jambiških vrst in jim na konci obesijo nekakšne »rime«, razvrščene, kakor je to predpisano po pesniških zakonih, ali pa tudi — ne! Do ideje sáme jim ni nič; ako sploh imajo idejo, tedaj jo raztezajo ali stiskajo takó, da ji kar udje pokajo, in kaj je konec tega napornega dela? Sonet? Kaj še, pesniški nēstvor brez nog in glave, smešen in zajedno žalosten pesniški torso! Naravnost nerazumno nam je, kakó da pesnike-novince toli silno miče sonet, jedna najtežjih pesniških oblik, kar jih sploh ima lirika. Koliko sonetov se je v nas že napisalo od Koseskega »Potažbe« do denašnjega dné, ali koliko je dobrih med njimi? Prešérna, Stritarja, Levstika in Cimpermana, te zlalika imenujemo mojstre sonetom; to

se bere, to je lepo, to zveni kakor lepa skladba, izkratka: sonetje teh pesnikov so dovršeni, ti sonetje so res sonetje, kakeršnih zahteva dober ukus, zahtevajo pa tudi jedno-glasno pesniški zakoni! Ali pesnikom našim ni do teh sonetov; svoj pot hočejo hoditi, toda žal, hodijo ga brez potrebnega znanja, švepajo po njem, da se kar smilijo razsodnemu človeku! Niti reči ne moremo, da bi bili podobni kraljem bourbonskim: naučili se niso ničesar, pozabili pa vse! Bistva sonetovega ne poznajo, ali pa — kar je še huje — nečejo ga poznati, češ: pri nas itak sodijo vse relativno, za nas je itak dobro vse, ako le pokažemo dobro voljo, in te imamo dovolj! Od nas pa terjajo, naj natisnemo sonete, in celo hudo nas terjajo, kakor bi bil naš list kár na razpolaganje nezrelim poskušajam ráskavega njih peresa! Beseda in vzgled slovenskih naših pesnikov-prvakov ne izdá nič, kakor se kaže; sezimo torej po tujem vzgledu in priobčimo sonet veljavnega nemškega pesnika A. W. Schlegla, ki povej navedenim novincem sedanjim in tudi poznejšim, kaj je sonet, kakšen mora biti, da zadošča pesniškim zakonom in, dostavimo tudi, zakonom zdravega razuma človeškega! Evo ga:

Das Sonett.

Zwei Reime heiss' ich viermal kehren wieder,
 Und stelle sie getheilt in gleiche Reihen,
 Dass hier und dort zwei eingefasst von zweien
 Im Doppelchore schweben auf und nieder.
 Dann schlingt des Gleichlauts Kette durch zwei Glieder,
 Sich freier wechselnd, jegliches von dreien.
 In solcher Ordnung, solcher Zahl gedeihen
 Die zartesten und stolzesten der Lieder.
 Den werd' ich nie mit meinen Zeilen kränzen,
 Dem eitle Spielerei mein Wesen dünket,
 Und Eigensinn die künstlichen Gesetze.
 Doch, wem in mir geheimer Zauber winket,
 Dem leih' ich Hoheit, Füll' in engen Grenzen
 Und reines Ebenmass der Gegensätze.

Popravki. V zadnji številki našega lista se je vrnilo med tiskom nekaj pogrškov. Na strani 16. prva vrsta čitaj namesto »nego« — »kakor«; na strani 45. namesto gld. 17.36 čitaj gld. 17'76; na strani 49. četrta vrsta zgoraj namesto »latieh, miesti, tieh« čitaj: »statieh, miestieh«; na isti strani v šesti vrsti zgoraj namesto »ker« čitaj »četudi« in v štirinajsti vrsti zgoraj namesto »ožilnik na — /« čitaj »ožilnik na /«; na strani 56. namesto „Matičin odbor“ čitaj „Matičin odbor“. — Takisto čitaj v denašnji številki na strani 69. petnajsta vrsta spodaj namesto »oživele« — »oživile«.

„Ljubljanski Zvon“

izhaja po 4 pole obsežen v veliki osmerki po jeden pot na mesec v zvezkih ter stoji vse leto 4 gld. 60 kr., pol leta 2 gld. 30., četrt leta 1 gld. 15 kr.

Za vse neavstrijske dežele po 5 gld. 60 kr. na leto.

Posamezni zvezki se dobivajo po 40 kr.

Izdajatelj **Janko Kersnik**. — Odgovorni urednik **dr. Ivan Tavčar**.

Upravništvo „Národna Tiskarna“ Gosposke ulice št. 12. v Ljubljani.

Tiska »Národna Tiskarna« v Ljubljani.